

Čís. 14487.

Uznáním pohledávky ve smyslu § 1497 obč. zák. jest i žádost dlužníková, by mu věřitel poshověl placení dluhu.

(Rozh. ze dne 27. června 1935, Rv I 2248/33.)

Proti žalobě na zaplacení Kč namítl žalovaný promlčení zažalovaného obnosu, pokud je starší tří let. Nižší soudy žalobě vyhověly vzavše za prokázáno, že žalovaný svůj dluh v zažalované výši nezaplacený uznal a že tím nastalo i přetržení jeho promlčení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Aby bylo přetrženo promlčení, není třeba výslovného uznání pohledávky, stačí i uznání mlčky (srov. doslov § 1497 obč. zák.). Za uznání jest považovati každý projev dlužníkův, z něhož jest usuzovati na to, že uznává dluh. Takovýmto projevem dlužníka jest i jeho žádost, aby mu věřitel poshověl placení dluhu (srov. dvorský dekret ze dne 21. listopadu 1812 čís. 1016 sb. z. s.). Jest proto v dopisu žalovaného, v němž žádá žalobce o strpění, doufaje, že bude moci as do měsíce větší obnos uplatiti, spatřovati uznání dluhu, jímž bylo přetrženo promlčení žalobcovy pohledávky. K uznání pohledávky dlužníkem se nevyžaduje, aby mu byla zvláště označena. Stačí, že žalobce měl proti žalovanému pohledávání. Dopis žalovaného se týkal všech do té doby splatných položek, a nebylo proto třeba uvést jednotlivé položky, jichž se uznání týkalo.

Čís. 14488.

Ustanovení § 21 odst. 4 zákona ze dne 11. května 1923 čís. 106 Sb. z. a n. nebylo dotčeno ustanovením § 46 II zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. června 1935, R II 305/35.)

Navrhovatel žádá, aby soud určil podle § 21 odst. 3 zák. ze dne 11. května 1923 čís. 106 sb. z. a n. přiměřený autorský honorář za jeho spisy. Nižší soudy odmítly návrh a poukázaly navrhovatele na pořad práva, první soud z těchto důvodů: Návrh podle § 21 odst. 3 cit. zák. předpokládá, že mezi stranami jest nespornou smlouva nakladatelská a že se jedná jen o spornou výši autorského honoráře. V daném případě jest však mezi stranami sporno několik okolností týkajících se samé smlouvy nakladatelské. Ty však podle § 1 odst. 1 zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. nemohou býti řešeny v řízení nesporném a bylo proto návrh odmítnouti a navrhovatele poukázati na pořad práva sporného.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y :

Podle § 21 odst. 4 zákona ze dne 11. května 1923 čís. 106 sb. z. a n. není do potvrzujícího usnesení druhé stolice opravného prostředku, kteréžto speciální ustanovení platné pro toto řízení o návrzích na určení odměny nebylo dotčeno zákonem ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. (odst. 2 c. z.).

Čís. 14489.

Ustanovení § 20 (3), nyní § 18 (2) zákona na ochranu nájemníků (vyhl. čís. 62/34 Sb. z. a n.).

Šestiměsíční promlčecí lhůta k uplatnění nároku na vrácení nepřiměřené odměny za zprostředkování nájmu začíná běžeti od zrušení nájemní smlouvy předešlého nájemníka, spadá-li zprostředkování nájmu a vyplacení odměny do téže doby.

(Rozh. ze dne 27. června 1935, Rv II 331/33.)

Žalobce zaplatil žalovanému za zprostředkování nájmu 16.000 Kč a to ještě dříve, nežli se do bytu nastěhoval. To učinil v roce 1923 ihned, jakmile se dřívější nájemník vystěhoval. Dne 7. prosince 1931 se žalobce z bytu vystěhoval a opíraje se o ustanovení § 20 zák. na ochr. nájemníků žádá na žalovaném 16.000 Kč, jež mu za zprostředkování nájmu zaplatil. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y :** Podle § 20 odst. 3 zák. o ochr. náj. může to, co bylo plněno proti ustanovení odst. 2, býti požadováno zpět se zákonnými úroky. Podle odst. 2 jest zapovězeno dáti si poskytnouti nepřiměřenou odměnu za zprostředkování nájmu. O zprostředkování nájmu tu jde. Odměna 16.000 Kč za zprostředkování nájmu bytu, za který se platí měsíčně 400 Kč, jest nepřiměřená a nezvykle vysoká. Žalobní žádost jest tedy odůvodněna. **Názor žalovaného**, že nárok žalobcův jest promlčen, není správný. Podle ustanovení § 20 zák. o ochr. náj. promlčí se nároky na vrácení odměny za zprostředkování během 6 měsíců od zrušení nájemního poměru. Jde o poslední nájemní poměr. **Názor**, že zákon míní zde nájemní poměr předcházející, není správný, ježto potom v případě, že byt zůstal před tím víc než 6 měsíců prázdný, toto ustanovení zákona bylo by illusorní. Žalobce vystěhoval se z bytu teprve v prosinci roku 1931, žaloba byla podána dne 3. února 1932. **O d v o l a c í s o u d** zamítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Jde jen o výklad § 20 (3) posl. věta zák. na ochr. nájemníků ze dne 26. dubna 1923 čís. 85 sb. z. a n., pokud se týče ze dne 25. dubna 1924 čís. 85 sb. z. a n. (nyní § 18 (2) posl. věta zák. na ochr. náj. ve znění vyhlášky ministra sociální péče ze dne 24. března 1934 čís. 62 sb. z. a n.), od kdy jest počítati 6měsíční promlčecí lhůtu v případě, že nájemník domáhá se vrácení nepřiměřené odměny na osobě, která mu